Enderrock | Joaquim Vilarnau | Actualitzat el 07/09/2021 a les 14:30

Maria Cinta: «Si no tens una imatge determinada, et menges la teva música amb patates»

Parlem amb la cantautora barcelonina i estrenem el seu nou clip, «Tu»

Maria Cinta | Juan Miguel Morales

La cantautora barcelonina va debutar quan només tenia 14 anys. La van catalogar de ?nena prodigi' i va triomfar a la televisió francesa. Més tard es va retrobar amb la versió de **Maria Cinta** adulta i diferent, que ha gravat sis discos. Després de 14 anys de silenci, aquest estiu ha presentat *Sirena urbana* (Blau, 2021), un EP del qual avui estrenem el clip de "Tu".

I és que les cançons de **Maria Cinta** tenen una translació en format audiovisual amb uns clips molt ben treballats, aprofitant que el seu marit, Miquel Navarro, és realitzador de cinema i ha treballat amb **Miguel Bosé**, **Tino Casal** i **Presuntos Implicados**, entre altres. També ha dirigit diversos clips de la mateixa **Maria Cinta**, com "Ràdio capvespre" (1989) o el recordat "A Maó" (1993). Segons la cantant: "Ara fem els nostres clips gastant el mínim possible i comptat amb els amics". El primer videoclip de *Sirena urbana* va ser la peça que dona nom al disc, i de seguida es va posar a planificar el segon, "Tu".

Video: https://www.youtube.com/watch?v=hD3D4DPma-Y
No havies gravat un disc amb repertori nou en català des de 'Diari transparent' (Stres Music, 1997). Han passat més de dues dècades...
Sí, tot i que entremig vaig publicar el recopilatori *Quasi tot* (K. Industria Cultural, 2007). I el meu

últim disc va ser *Carta a la Habana* (PAE Edicions, 2004), molt personal. Cap d'aquests dos treballs va tenir gaire repercussió i vaig tenir la sensació que van caure de seguida en l'oblit.

Per aquest motiu vas deixar de fer discos?
En bona part, sí. Tot i que anava fent cançons que considero interessants, ningú no se les feia seves. A cada disc hi ha molts esforços i il·lusions en va, i arriba un moment que te'n canses i ho deixes córrer. A més, també vaig patir la manera com algunes sales tracten els músics. Semblava que havia de tornar a començar constantment, com si tingués 20 anys.

Maria Cinta Foto: Juan Miguel Morales

Tens la sensació que el fet de ser una cantant de certa edat incrementa molt les dificultats?
En aquest país, sí. En canvi a França diria que no, perquè hi ha cantants que han seguit la seva carrera durant tota la vida. Aquí, tenir una edat és un handicap per a tot. Si no estàs molt guapa i amb aspecte juvenil ja no pots sortir a la portada del disc ni als clips. És preocupant, perquè, si tens talent i fas bona música però no tens una imatge determinada, t'acabes menjant la teva música amb patates.

Què és el que ha fet que tornessis a compondre i a enregistrar un disc?
Fa anys vaig gravar amb la cantant mallorquina **Apol·lònia**, que interpretava les meves cançons. Una noia jove, molt diferent de mi, que va fer un disc fantàstic. Vaig quedar-ne molt satisfeta. Vaig descobrir la gent de l'estudi i com treballaven, eren carinyosos i amb talent, i hi vaig voler gravar. Si et dic la veritat, no he pensat en cap moment en qui havia d'escoltar el meu disc, ha estat un projecte egoista, fet pensant només en mi.

Qui han estat aquests còmplices necessaris?

Al piano, **Agustí Aguiló**, que vaig sentir tocar a Mallorca i em va semblar tot un descobriment; a més del seu germà **Miquel Àngel Aguiló**, director d'orquestra i un violoncel·lista fantàstic, i el contrabaixista suec Marko Lohikari, que és molt bo. I a la guitarra, **Toni Pastor**, que té molt de criteri i ha estat el tècnic de so del disc. La resta ho he anat fent durant un any en temps de pandèmia. He anat a Mallorca a gravar però no volia que ningú m'acompanyés. Tota la vida m'he deixat influenciar pels músics i aquest cop he volgut que fos un disc molt meu.

Les cançons són noves o en tenies de guardades d'aquests anys de silenci?
No, són totes noves fetes expressament per al disc, tot i que algunes les vaig escriure just abans de la pandèmia. N'hi ha una que parla de carrers foscos i diu que no hi ha ningú passejant. Pot semblar que parli de la pandèmia i podria ser un disc visionari, perquè parla de temes ecologistes, feministes i d'altres que retraten un món personal que somio i que sempre ha estat amb mi.

Què havies fet els darrers anys?
Em vaig ajuntar amb un grup de teatre i vaig fer les músiques de diversos espectacles que es van representar al teatre El Rei de la Màgia, de Barcelona. Però va ser un petit projecte, que ni tan sols vaig declarar a la SGAE. Només va ser per treure'm el cuquet.

Al 'Sirena urbana' només hi ha sis cançons. És una primera part?
Tant de bo! Espero que aquesta inèrcia no s'acabi i tornar ben aviat a l'estudi. Ja no ho tornaré a deixar. M'ho he passat molt bé i em sento en forma. Quan tingui sis o set cançons més, tornaré per gravar-les. Pel que fa als directes, ja no n'estic tan segura. El que m'agradaria és que m'acompanyés un trio amb els músics tan fantàstics que he conegut a Mallorca i poder fer actuacions. Però caldria que hi haguessin unes mínimes condicions.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=pNRCwkGdMhg
Al marge de les teves cançons, hi ha el tema "Nem sol, nem lua, nem eu", de Lenine, interpretat amb Manel Joseph.
Ell sempre m'havia convidat a gravar temes brasilers, i quan vaig decidir incloure al disc una cançó de **Lenine** vaig voler comptar amb **Manel Joseph**, que va fer-ne una adaptació al català. La vam gravar en català, però com que no van arribar els permisos per publicar-la, la vam regravar en portuguès. N'estem molt contents.

I també hi ha una versió en francès, de Charles Trenet ("Que reste-t-il de nos amours").
És una versió d'una cançó que la meva mare, que era francesa, em posava quan era petita. M'ha vingut de gust gravar-la i dedicar-la-hi, i l'he adaptada en clau de bossa nova.